

mue til en Enkelt. Det kan, som sagt, være meget vigtigere her end ved en Jordetendom. Paa dette Punkt opstaaer der altsaa en ny Ullighed, eller den bestaaende Ullighed bliver i alt Fald mere søkelig, naar man indfører en ny Berettigelse for Cædegaardseierne. Men, hvad jeg fremfor Alt lægger Vægt paa, Bestemmelsen er ikke blot indført paa et urigtigt Sted, men den er derhos, netop fordi den er indført paa et urigtigt Sted, ikke indført der med den Klarhed, som jeg er vis paa, at Justitsministeren ellers vilde have givet den. Jeg er saaledes fremdeles af den Formening, at § 23 ikke bør findes i den foreslaaede Lov, og jeg vil votere imod den, om jeg end ikke har Haab om at faae den ud. — Hvad specielt dens anden Deel angaaer, da vil jeg ogsaa idag nærmest overlade til Andre at udtale sig om den, og jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at Contrasten mellem Interessesen for Jord og Interessesen for andre Gjenstande, som det kan være ligesaa ønskeligt at conservere i en Familie, ogsaa i den træder meget stærkt frem. Jeg kan aldeles ikke heller med Hensyn til dette Punkt lade den Undskyldning gjælde, at den foreslaaede Lov kun handler om Jord. Hvad den foreslaaede Lov har sat sig til Hovedopgave, ja, hvad der er hele dens Opgave, det er Frigjørelse af Jorden, og i den høre derfor ikke almindelige Arveretsbestemmelser hjemme, som gaae ud paa at binde.

Tobiesen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Tobiesen: Jeg ønsker blot at forklare det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig), hvorledes jeg kan være tilfreds med det første Punctum af § 23, uagtet jeg har ønsket det nærmere fortolket. Der er nemlig fremkommet tre Fortolkninger af samme, af hvilke de to kunne være rigtige, men, paa hvilken af disse to Maader Bestemmelsen saa fortolkes, saa tilfredsstillen den mig. Den tredie Fortolkning, der er fremkommen, er den, der er

fremkommen fra det ærede Medlems Side, men, da jeg anseer den for absolut gal, er jeg overbevist om, at den ærede Justitsminister ikke vil give mig denne Fortklaring af Paragraphens første Stykke. (Madvig: Denne Fortolkning stemmer ikke destomindre med Lovforslagets Ord!)

Kellemann: Mine Herrer, naar jeg vil tillade mig at fremsætte et Par Ytringer med Hensyn til den § 23, hvormed vi nu have talt saalænge, da skal jeg bestræbe mig for at være kort for ikke at misbruge Deres Taalmodighed, som vistnok snart har naaet sin Grænse. Jeg skal begynde mit Foredrag med at bemærke, at jeg ikke vil dvæle videre ved det første Punctum af Paragraphen, nemlig den Deel af samme, som gaaer ud paa at give Besidderne af de større Landetendomme den samme Testationsret, som Selveierhønder have efter den muggjældende Lovgivning. Jeg vil ikke dvæle videre ved denne Deel af Paragraphen, fordi jeg erkjender, at naar en saadan Testationsret nu engang havees, saa kan det egenlig ikke fra et principielt Standpunkt siges at være af nogen stor Vægt, om den udvides til ogsaa at gjælde for de større Eiendomsbesiddere eller ikke. Jeg mener, at man fra et principielt Standpunkt — naar man altsaa vil see Sagen fra de større Synspunkter: Bornenes Arveret og deslige — maa sige, at har man i saa Henseende gjort det ene Skridt, kan man ogsaa gjøre det andet. Med Hensyn til den nærmere Gennemførelse af Bestemmelsen i den første Deel af § 23 skal jeg derhos gjerne indrømme, at det maaskee vel vil være hensigtsmæssigt, at Paragraphen kommer til at udtale sig udtrykkelig om et enkelt Punkt, som jo har været Gjenstand for megen Discussion her, nemlig om det Spørgsmaal, hvorvidt den Testationsret, som ved Forordningen af 21de Mai 1845 § 27 er tillagt Cædegaardseiere, skal vedblive at bestaae eller ikke. Men, medens jeg troer, at det kan være hensigtsmæssigt, at Paragraphen udtrykkelig udtaler sig derom, i hvilken Henseende jeg for min Part maa være meest tilbøielig til at mene, at det vil være rigtigt at ophæve Retten efter § 27 i Forordningen af 1845, saa erkjender jeg, at det er